

de Nederlandse Orde van Belastingadviseurs

Aan de Vaste Commissie van Financiën uit de
Tweede Kamer der Staten-Generaal
mr. R.F. Berck
Postbus 20018
2500 EA DEN HAAG

Amsterdam, 28 september 2006

Betreft: NOB-commentaar op het wetsvoorstel Wijziging van enkele belastingwetten en enige andere wetten (Belastingplan 2007) (kamerstuk 30 804)

Geachte leden van de Commissie,

De Nederlandse Orde van Belastingadviseurs (hierna: de Orde) heeft met belangstelling kennisgenomen van het wetsvoorstel Wijziging van enkele belastingwetten en enige andere wetten (Belastingplan 2007). De Orde heeft daarin aanleiding gevonden voor de volgende reactie.

De Orde spreekt haar waardering uit voor de in het wetsvoorstel opgenomen maatregelen die alle huishoudens ten goede komen.

1. DGA's en Zorgverzekeringswet

De Orde vindt het jammer dat het uitvoeringstechnisch niet mogelijk is gebleken directeuren-grootaandeelhouders met hun inkomsten uit tegenwoordige arbeid reeds per 1 januari 2007 onder het verlaagde inkomensafhankelijke bijdragepercentage voor de Zorgverzekeringswet te brengen. De memorie van toelichting maakt ook niet duidelijk waarom een en ander niet meer gerealiseerd kan worden. De Orde geeft in overweging nader te bezien of de beoogde tariefverlaging voor de premie ZVW toch niet ingaande 2007 kan worden geëffectueerd in plaats van per 2008.

Indien de beoogde tariefverlaging voor de premie ZVW toch niet ingaande 2007 kan worden geëffectueerd in plaats van per 2008, waardeert de Orde het wel dat reeds voor 2007 is besloten een fiscale compensatiemaatregel te treffen. De Orde betwijfelt echter dat de tijdelijke verlaging van het box-2-tarief met 3%-punt (inkomsten uit aanmerkelijk belang) daartoe de geëigende weg is. Een dga heeft alleen iets aan de tegemoetkoming als hij ook daadwerkelijk dividend uitkeert in 2007, dan wel zijn aandelen (deels) en met winst vervreemdt, terwijl hij de hogere zorgpremie in alle gevallen is verschuldigd. Hij moet het geld daartoe wel in zijn BV beschikbaar hebben; en uiteraard moeten voldoende winstreserves beschikbaar zijn. Dat zal in lang niet alle gevallen zo zijn. Met name bij minder goed lopende vennootschappen kan dat een probleem zijn.

Vanwege de samenhang met de inkomensafhankelijke bijdrage voor de Zorgverzekeringswet was het naar het oordeel van de Orde logischer geweest de compensatie te zoeken in box 1 in samenhang met het loon voor de dga, bijvoorbeeld door middel van een verlaging van het belastingtarief in box 1.

2. Beroepssportersregeling

De Orde is verheugd over de voorgestelde vereenvoudiging van de artiesten- en beroepssportersregeling; het komt de Orde voor dat deze vormgeving veel beter uitvoerbaar is dan de bestaande regeling. Bovendien hoopt de Orde dat met deze wijziging nu de rust gedurende langere termijn in de heffing bij artiesten en beroepssporters gehandhaafd kan blijven. De afgelopen jaren is deze te vaak gewijzigd.

3. EVC procedure en WVA

In art. 5, eerste lid, onderdeel c, onder 4°, Wet vermindering afdracht loonbelasting en premie voor de volksverzekeringen (WVA) is het bedrag van de afdrachtvermindering onderwijs voor bepaalde personen die een EVC-procedure volgen waarvoor een verklaring is afgegeven door een erkende instantie (zie art. 14, eerste lid, onderdeel h, WVA) vastgesteld op € 300 per EVC-procedure. Aan het slot van paragraaf 2.2 van de memorie van toelichting is vermeld dat de werkgever slechts recht heeft op deze afdrachtvermindering indien hij voor zijn werknemer een EVC-procedure betaalt. Uit de wettekst blijkt dit echter niet. De Orde verzoekt de wettekst op dit punt te verduidelijken en daarbij ook aandacht te besteden aan de situatie dat de werkgever een EVC-procedure gedeeltelijk betaalt.

4. BPM

4.1. Tijdsgerelateerde BPM

De BPM is op dit moment in de eerste plaats een registratiebelasting. Deze wordt geheven ter zake van de registratie van een personenauto of motorvoertuig in Nederland, dan wel bij de aanvang van het gebruik van een dergelijk voertuig door een Nederlands ingezetene van een in het buitenland geregistreerd voertuig. Gelet op de voorgestelde wetswijziging krijgt de tijdsgerelateerde BPM meer het karakter van een gebruiksbelasting. Niet zozeer de registratie wordt belast maar wordt aangeknoopt bij het gebruik van de Nederlandse weg. Hierbij geldt een vrijstellingsperiode van slechts één week. Deze vrijstelling moet dan echter wel vóór ingang van het gebruik worden gevraagd. Het karakter van de tijdsgerelateerde BPM komt sterk overeen met de motorrijtuigenbelasting, welke belasting reeds het gebruik van de openbare weg in Nederland beoogt te belasten.

De regering beoogt de tijdsgerelateerde BPM te heffen bij gebruik van een personenauto of motorrijtuig voor een periode van minimaal één week. Dit gebruik wordt belast per tijd van een maand met een tarief van 0,57% bij benzinemotoren en 0,74% bij dieselmotoren van de netto-cataloguswaarde. Voor motorrijwielen bedraagt het tarief 0,25% per maand van de netto catalogusprijs. Anders dan bij de reguliere BPM-heffing ter zake van reeds in gebruik zijnde auto's is sprake van een "flat rate" die geen rekening houdt met de toestand en/of de tijdsduur die is verstreken sinds de ingebruikname van de auto. Naar de mening van de Orde stipt de Raad van State terecht aan dat de heffing van de tijdsgerelateerde BPM aldus teveel samenvalt met de eveneens verschuldigde motorrijtuigenbelasting.

In de reguliere BPM onderscheidt het eenmalige aanknopingspunt zich duidelijk van de MRB; de tijdsgelateerde BPM maakt echter dat niet in Nederland geregistreerde voertuigen voortaan met twee maandelijks belastingen te maken krijgen, één als percentage van de netto-cataloguswaarde en één op basis van een tarief en het gewicht van de auto. Deze dubbele gebruiksbelasting die uitsluitend bestaat voor in het buitenland geregistreerde auto's levert naar het oordeel van de Orde een belemmering van de vrijheid van dienstverrichting in de zin van de artikelen 49 tot en met 55 EG op. Bovendien is bezwaarlijk en Europeesrechtelijk onjuist, dat bij de dubbele gebruiksbelasting door Nederland geen rekening wordt gehouden met eventueel in het buitenland betaalde gebruiks- en/of registratiebelasting ter zake van het voertuig.

4.2. Gemeenschapsrechtelijke aspecten BPM

De reden voor de Europese Commissie om inzake de BPM in 2005 een inbreukprocedure te starten tegen Nederland was de zeer korte termijn die gesteld werd voor registratie van de in het buitenland gehuurde auto. Een Nederlander die bijvoorbeeld in het buitenland was gestrand en van de wegenwacht een huurauto kreeg om mee naar huis te rijden, moest deze auto binnen twee dagen inleveren omdat anders voor de volledige looptijd BPM verschuldigd was zonder de mogelijkheid van teruggaaf. De termijn van twee dagen was volgens de Europese Commissie te kort. In HvJ EG 21 maart 2002, nr. C-451/99 (Cura Anlagen GmbH), is geoordeeld dat de Oostenrijkse wettelijke regeling waarin een termijn voor registratie van drie dagen was opgenomen, veel te kort was en hierdoor sprake is van een ongerechtvaardigde belemmering van de vrijheid van dienstverrichting in de zin van de artikelen 49 tot en met 55 EG. Opmerking behoeft dat de Oostenrijkse registratieplicht ook het aanbrengen van Oostenrijkse kentekenplaten omvatte. Hoewel de Oostenrijkse regeling met drie dagen 'véél te kort' is naar het oordeel van het HvJ EG, volstaat het wetsvoorstel met een vrijstellingsperiode van een week. Naar de mening van de Orde zal één week derhalve ook te kort zijn.

De Orde merkt hierbij nog op dat op de vrijstelling van tevoren een beroep moet worden gedaan (artikel 16g, eerste lid, BPM). Dit betekent dan ook dat daar waar voorheen een periode van twee dagen bestond ingeval een in het buitenland geregistreerde auto werd gehuurd, nu al van tevoren een beroep op de vrijstelling moet worden gedaan. Bovendien gold voorheen dat bij eerste constatering een waarschuwing werd gegeven alvorens tot naheffen werd overgegaan. Uit de nieuwe regeling blijkt niet dat deze praktijk blijft voortbestaan, zoals de Orde nu begrijpt wordt bij staande houden direct overgegaan tot naheffing, met inbegrip van een voorperiode van twaalf maanden (tenzij kan worden aangetoond dat de auto niet door deze berijder in gebruik was). In ieder geval valt dit niet te rijmen met de plicht om reeds vóór aanvang van het gebruik aangifte te doen.

Naar de mening van de Orde leveren de in het voorstel opgenomen periode van vrijstelling van één week alsmede de verplichting de vrijstelling van BPM-heffing van tevoren aan te vragen een belemmering van de vrijheid van dienstverrichting in de zin van de artikelen 49 tot en met 55 EG op.

4.3. BPM en huursituaties

Zoals hiervoor is weergegeven levert ook de tijdsevenredige BPM naar het oordeel van de Orde een bemoeilijking op van het huren van een personenauto of motorrijtuig die respectievelijk, dat in een andere lidstaat is gehuurd. Immers, vóór gebruik op de Nederlandse weg dient aangifte te worden gedaan; deze verplichting bemoeilijkt grensoverschrijdende verhuuractiviteiten en vormt daarmee een belemmering van het vrij verrichten van diensten. Volgens het HvJ EG kan een dergelijke maatregel slechts onder in het EG-verdrag genoemde omstandigheden worden genomen of indien hij zijn rechtvaardiging vindt in dwingende redenen van algemeen belang. Het HvJ EG heeft geoordeeld dat het een lidstaat is toegestaan een registratiebelasting te heffen over een voertuig dat ter beschikking van één van zijn inwoners is gesteld door een in een andere lidstaat gevestigde vennootschap, wanneer dit voertuig hoofdzakelijk is bestemd voor duurzaam gebruik in eerstgenoemde lidstaat of daar feitelijk duurzaam wordt gebruikt. Dit oordeel van het Hof sluit een dergelijke heffing bij ander dan duurzaam gebruik naar de mening van de Orde in beginsel uit tenzij er een rechtvaardiging voor de heffing bestaat. Van een dergelijke rechtvaardiging blijkt niets uit het wetsvoorstel en de memorie van toelichting.

4.4. Administratieve lasten

De voorgestane wijze van heffing levert aanzienlijke administratieve lasten op voor een buitenlandse ondernemer die een auto verhuurt aan een Nederlander, dan wel een Nederlander die een in het buitenland geregistreerde auto huurt. Met name geldt dit wanneer vóór aanvang van het contract de looptijd nog niet duidelijk is, maar wel reeds aangifte moet worden gedaan. Indien de verwachting bestaat dat de auto voor een week of minder wordt gebruikt, moet een vrijstelling worden aangevraagd bij de belastingdienst. Duurt de huurperiode langer, bijvoorbeeld omdat deze samenhangt met de reparatie van het eigen voertuig, dan moet hierna weer aangifte worden gedaan voor het gebruik van de auto in Nederland. Deze aangifte moet dan voor een gehele maand worden gedaan terwijl de auto wellicht al na bijvoorbeeld een week en drie dagen moet worden ingeleverd. In deze gevallen is niet voorzien in een teruggaaf.

Naar de mening van de Orde passen deze aanzienlijke administratieve lasten niet in het streven van de overheid de administratieve lasten te verlichten. Bovendien ziet deze lastenverzwaring uitsluitend op voertuigen die in het buitenland zijn geregistreerd en leveren de administratieve lasten daarmee nog altijd een belemmering op van de vrijheid van dienstverrichting in de zin van de artikelen 49 tot en met 55 EG.

4.5. Ongerechtvaardigde discriminatie

Eén van de punten die als bezwaard aan de BPM-heffing wordt gezien is het feit dat deze volledig verschuldigd is en geen aanspraak kan worden gemaakt op teruggaaf indien bijvoorbeeld een auto binnen één maand “total loss” wordt gereden of aan een in het buitenland woonachtig persoon wordt verkocht. De tijdsgerelateerde BPM biedt straks de mogelijkheid een auto in het buitenland te huren en wanneer de administratieve lasten voor lief worden genomen, per tijd van een maand aangifte te doen. Het risico van tenietgaan van de auto kan hierdoor voor een in het buitenland geregistreerde auto voor wat betreft de BPM-heffing wel bij de overheid worden gelegd.

Omdat het wetsvoorstel slechts spreekt van het anders dan duurzaam ter beschikking staan is het mogelijk dat een Nederlander een auto in het buitenland huurt met de intentie deze minder dan drie jaar te bezigen (niet-duurzaam) en per maand aangifte doet. Deze rijder behaalt hiermee een duidelijk voordeel. Deze uitwerking kan nadelige gevolgen hebben voor de Nederlandse autobranche en levert bovendien een ongerechtvaardigde discriminatie op van automobilisten met een Nederlands geregistreerde auto die hun auto binnen drie jaar van de hand doen of van wie de auto teniet gaat. Dit is aldus de Orde onwenselijk.

Tot slot merkt de Orde in dit kader op dat niet wordt voorzien in een teruggaafregeling; zelfs niet indien wordt gekozen om vooraf over een aantal maanden BPM te voldoen terwijl het voertuig uiteindelijk korter zal worden gebruikt dan in eerste instantie beoogd was. Er is (nog) geen invulling gegeven aan het begrip duurzaam en derhalve lijkt een periode van drie jaren voorbarig, hetgeen wederom kan leiden tot aanpassingen. Heeft de wetgever hier al in voorzien door in de wettekst de zinsnede 'in ieder geval' op te nemen, zo vraagt de Orde zich af?

4.6. Grensoverschrijdende lease

Hoewel volgens de memorie van toelichting over de gehele looptijd de belastingdruk op een in het buitenland geregistreerde auto hetzelfde zal zijn indien deze uiteindelijk ook na drie jaar in Nederland blijft, zitten er om praktische redenen toch opvallende verschillen in de heffing van de tijdgerelateerde BPM en de reguliere BPM. Het belangrijkste verschil is dat de tijdgerelateerde BPM op basis van een tweetal flatrates wordt geheven waarbij geen rekening wordt gehouden met een aantal omstandigheden die bij de reguliere heffing van BPM wel tot aanpassing van de heffing leiden. Kort gezegd, wordt alleen rekening gehouden met het onderscheid diesel/geen diesel en motoren. Andere omstandigheden zoals leeftijd van het voertuig en de afschrijvingstabel, alsmede de energie-efficiëntieclassering doen niet terzake. De Orde verzoekt de voorgestelde tijdsevenredige BPM voor grensoverschrijdende lease van auto's te toetsen aan het oordeel in het arrest HR 22 september 2006, nr. 41 178, en daarmee ook aan de in deze beslissing genoemde jurisprudentie en regelgeving.

4.7. Praktische aspecten

In het wetsvoorstel wordt een aantal praktische toepassingen van het voorstel niet nader uitgewerkt. De Orde werpt in dit verband de volgende vragen op. Hoe dient bijvoorbeeld om te worden gegaan met huurauto's die meer keren aan Nederlanders worden verhuurd? En wat dient te geschieden als een auto eerder in Nederland is gebruikt met aangifte voor de BPM en daarna weer terugkomt in de periode waarvoor is betaald maar nu wordt gebruikt door een nieuwe huurder?

De nieuwe regeling vereist dat vooraf aangifte moet worden gedaan. Dat wil zeggen voordat het gebruik op de Nederlandse weg aanvangt. Dit is echter moeilijk bij vervangend vervoer. Wanneer een Nederlander bij de terugreis van vakantie pech krijgt en bij Brussel vervangend vervoer meekrijgt is het vooraf elektronisch een beroep op de vrijstelling doen onmogelijk, maar wordt dat wel van hem gevergd, anders wordt bij constatering een naheffingsaanslag met mogelijk twaalf maanden terugwerkende kracht opgelegd.

Wanneer een Nederlander een buitenlands geregistreerde auto aankoopt, is dan in alle gevallen sprake van duurzaam gebruik of komt de regeling dan ook voor toepassing in aanmerking wanneer de intentie bestaat de auto na een periode korter dan drie jaar weer te verkopen, zo vraagt de Orde zich af?

Tot slot merkt de Orde nog op dat door het gebruik van een tijdsevenredige BPM voor niet Nederlands geregistreerde voertuigen er mogelijk sprake is van strijdigheid met het vrije verkeer van goederen binnen de EU.

5. Omzetbelasting

5.1. Economisch eigendom

Naar aanleiding van de wetwijziging ingevolge art. 3, eerste lid, onderdeel a, Wet OB 1968 (macht om als eigenaar te beschikken) acht de Orde het wenselijk te vernemen of, in hoeverre en onder welke omstandigheden na een levering van de economische eigendom in de zin van deze bepaling (al dan niet in combinatie met een volmacht tot overdracht van de juridische eigendom), een daaropvolgende levering van de juridische eigendom – aan de economische eigenaar of aan een derde – een afzonderlijke levering van hetzelfde goed vormt. Indien hiervan sprake is, vraagt de Orde zich af hoe hiermee – mede naar aanleiding van HvJ EG 15 december 2005, nr. C-62/04, Centralan Property Ltd. – om moet worden gegaan, onder meer ten aanzien van een eventuele herziening. Een en ander lijkt in toenemende mate van belang in het licht van de aangekondigde ruime toepassing van HvJ EG 8 februari 1990, nr C-320/88, Safe Rekencentrum BV, op grond waarvan verhuursituaties als leveringen in economische zin worden beschouwd (opgenomen in het Nederlandse wetsvoorstel constructiebestrijding van april 2005).

5.2. Integratieheffing

Uit de toelichting bij de wijziging inzake art. 3, derde lid, onderdeel b, Wet OB 1968 (integratieheffing) blijkt dat met deze bepaling geen materiële wijziging is beoogd. In het huidige art. 3, eerste lid, onderdeel h, Wet OB 1968 doet zich een integratieheffing voor op het moment van ‘het beschikken voor bedrijfsdoeleinden’, zijnde het moment van de feitelijke ingebruikneming. In de voorgestelde tekst wordt dit vervangen door ‘voor bedrijfsdoeleinden bestemmen’. De Orde vraagt zich af of de heffing hierdoor op een ander moment kan plaatsvinden, in situaties waarbij ingebruikneming niet direct na de vervaardiging plaatsvindt, maar wel de bestemming dan al duidelijk is. Hoe moet in dat verband eventueel worden omgegaan met een van het oorspronkelijke bestemmen afwijkend gebruik bij ingebruikname? In dit verband vraagt de Orde zich eveneens af of aan de begrippen ‘bestemmen’ in de artikelen 3, derde lid, onderdelen a en b, Wet OB 1968 dezelfde betekenis moet worden toegekend?

5.3. *Tekstuele omissie*

De Orde neemt aan dat in art. 3, achtste lid, Wet OB 1968 (onttrekking geschenken en monsters) bedoeld zal zijn ‘onttrekking van goederen voor andere dan bedrijfsdoeleinden’.

5.4. *Administratieve lasten*

De onderdelen a en b van art. 4, tweede lid, Wet OB 1968 (privégebruik van een bedrijfsmiddel en om niet verrichte diensten door de ondernemer) zien naar de Orde aanneemt op alle verschijningsvormen van belastingplichtigen die naast de onderneming, een privé-sfeer, dan wel een niet-ondernemerssfeer kennen. Met name voor publiekrechtelijke lichamen zal op het gebied van de aangifte een lastenverzwaring optreden, waarbij de financiële effecten grotendeels door het BTW-compensatiefonds geneutraliseerd zullen worden. Teneinde extra administratieve lasten te voorkomen, geeft de Orde in overweging in de Toelichting Gemeenten goed te keuren dat de desbetreffende diensten buiten de heffing gelaten kunnen worden.

5.5. *Privé gebruik*

In de memorie van toelichting is ter zake van de wijziging van art. 8, zevende lid, Wet OB 1968 het volgende opgenomen:

“Bij ministeriële regeling kunnen voorts nadere regels worden gesteld met betrekking tot de voor deze diensten gemaakte uitgaven. Zoals daarover eerder in deze memorie is opgemerkt, zal wat betreft de toedeling van de uitgaven voor de investeringen in roerende en onroerende investeringsgoederen worden aangesloten bij de voor onroerende en roerende investeringsgoederen thans al geldende herzieningstermijnen van tien jaar respectievelijk vijf jaar. Daarnaast zullen in de ministeriële regeling regels worden gesteld ter zake van andere in de maatstaf van heffing te begrijpen uitgaven.”

Graag zou de Orde een toelichting willen hebben op de laatst geciteerde zin. Ziet de Orde het juist, dan geldt deze toevoeging voor de maatstaf van heffing bij privé gebruikte bedrijfsmiddelen (art. 4, tweede lid, onderdeel a, Wet OB 1968). Het komt de Orde voor dat alleen de uitgaven met betrekking tot de aanschaf, dan wel voortbrenging van een goed verspreid over de herzieningsperiode in de maatstaf van heffing betrokken moeten worden. De aftrek van btw op aanvullende uitgaven, zoals kosten van onderhoud e.d., wordt bepaald los van de etikettering van het goed waarop de kosten betrekking hebben (vergelijk bijvoorbeeld HvJ EG 27 juni 1989, nr C-50/88, Kühne).

5.6. *Aftrek voorbelasting en gemeenschapsrecht*

De Orde vraagt zich af waarom bij de aanpassing van art. 15 Wet OB 1968 inzake de aftrek van voorbelasting niet van de gelegenheid gebruik is gemaakt om het Nederlandse systeem van herrekening van voorbelasting (art. 15, vierde lid, Wet OB 1968 en art. 12, tweede en derde lid, Uitv.besch. OB 1968) te heroverwegen, nu een dergelijk systeem niet expliciet in de Zesde richtlijn is opgenomen.

Voorts is naar de mening van de Orde de gekozen terminologie in art. 15, tweede lid, onderdeel b, Wet OB 1968 niet in lijn met de gebruikelijke terminologie van de Wet OB 1968. Verwezen wordt naar de aftrek ter zake van prestaties die op grond van de art. 14, eerste lid, onderdelen g en i, en art. 15 Zesde Richtlijn zijn vrijgesteld. Het woord vrijstelling is in dit kader ongelukkig omdat in de Wet OB 1968 de vrijstellingen zijn geregeld in art. 11 Wet OB 1968. Voor de transacties waarnaar wordt verwezen past de Wet OB 1968 nu de term nihiltarief toe. Een dergelijke transactie is daarmee een met btw belaste prestatie tegen het nihiltarief, waarvoor gewoon recht op aftrek van voorbelasting bestaat. De Zesde Richtlijn kent in dit verband wel de aanduiding “vrijstelling”, te weten de vrijstelling met recht op aftrek van voorbelasting. De verwarring wordt nog versterkt nu in de memorie van toelichting, hierover het volgende is opgemerkt: *“Dit komt doordat een aantal van de in genoemde richtlijn bepaling genoemde handelingen in Nederland niet is vrijgesteld maar valt onder de toepassing van het btw-tarief van nihil, hetgeen per saldo op hetzelfde neerkomt.”* Deze toelichting is naar de mening van de Orde onjuist. In Nederland betekent vrijgesteld dat een prestatie is vrijgesteld van omzetbelasting (en waarvoor geen recht op aftrek van voorbelasting bestaat met uitzondering van art. 11, eerste lid, onderdelen i, j en k, Wet OB 1968 bij niet-EU afnemers), terwijl een levering die onderworpen is aan het nihiltarief als belaste prestatie geldt. Graag verneemt de Orde de reden van de wijze waarop deze bepaling in de wet is opgenomen. Het lijkt logischer dergelijke prestaties op te nemen in Tabel II en op de leveringen het nihiltarief toe te passen.

5.7. BUA

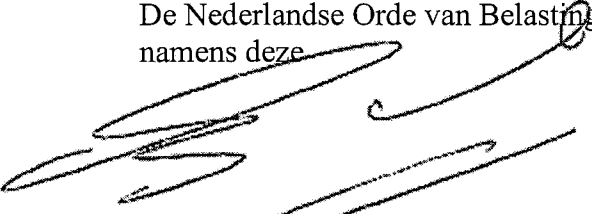
Naar aanleiding van de aanpassing van art. 16 Wet OB 1968 (uitsluiting aftrek) vraagt de Orde zich af hoe zich de beperkte toepassing van het BUA verhoudt tot situaties waarin sprake is van een (te lage) vergoeding, met het wetsvoorstel ‘Bestrijding btw-constructies’ (april 2005) en de Richtlijn 2006/69/EG van 24 juli 2006? Indien op grond hiervan wetgeving wordt ingevoerd, zal door de toepassing van de ‘normale waarde’ in gelieerde situaties – zoals bij personeelsverstrekkingen en relatiegeschenken onder de kostprijs – een correctie op grond van het BUA niet meer gerechtvaardigd zijn. Ziet de Orde het goed, dan zou alsdan ook voor deze situaties het BUA afgeschaft kunnen worden.

Een afschrift van deze brief is heden verzonden aan de minister van Financiën.

Uiteraard is de Orde graag bereid het bovenstaande nader toe te lichten.

Hoogachtend,

De Nederlandse Orde van Belastingadviseurs,
namens deze

mr. drs. S.A.W.J. Strik